

Med hvilken ret?

Ole Hasselbalch, Hvidsten Kro 14. august 2016

Lydfilen med originaltalen vil blive indlagt på Den Danske Forenings hjemmeside: dendanskeforening.dk

Det er forpligtende at stå på dette sted. Kan jeg overhovedet tillade mig at tale her?

Med ord kan man hæve sig til noget, man ikke er, og det ville være letkøbt at tiltage sig dette steds aura. Hvad man er værd i virkeligheden, når handling skal følge ord, viser sig imidlertid først, når handling kræves. Én ting kan og må jeg imidlertid på dette sted, nemlig tale rent ud.

Status

Vi er midt i en af de største kriser i Europas historie: En krise, hvor vi er truet ikke blot på vor leveform, men også på vor eksistens.

Det har jeg sagt mange gange før. Faktisk har jeg sagt det lige siden 1983, hvor det blev synligt, hvad der ville komme. I dag kan det samme så siges med baggrund i det bevis, den siden da forløbne års udvikling udgør.

Tilstrømningen af vildt fremmede mennesker fra ikke-vestlige lande vil, hvis den fortsætter, med sikkerhed ødelægge det, der er skabt hos os. Det er simpel matematik. Og det er vist uforløbent at repetere denne matematik for en forsamling, der ikke har tilladt sig den luksus, det er at lade være med at sætte sig ind i tingene, og som heller ikke har hang til bortforklaringer og omskrivninger.

Det var ikke nødvendigt, at det skulle komme så vidt. Truslen imod os er således skabt af vore egne, nemlig af en europæisk intellektuel og politisk elite, der mistede orientering og fodfæste i det afgørende øjeblik, og som båret af den almindelige ligegyldighed, der ofte er tryghedens følgesvend, tog den abstrakte humanitet som pejlemærke i stedet for virkeligheden.

"Der er plads i Europa til at tage sig af en million flygtninge", siger Helle Thorning Schmidt til Berlingeren 14/6 2016. *"Der er plads til mange flere i Europa" ...*

Vi lader den lige stå et øjeblik.

På samme tidspunkt travede statsminister Lars Lykke Rasmussen endnu en gang til en udenlandsk ambassade og lagde med alvorsfuld mine blomster for de seneste terrorofre. Men han foretog sig - og foretager sig stadig - ikke det, der skal til for at sikre os imod terror. Han lader bare som om. Siden har han som bekendt igen måttet trave til samme ambassade.

De to eksempler er symptomatiske. Situationen taget i betragtning må det konstateres, at vore ledere er enten fra forstanden eller ligegyldige med alt andet end sig selv.

Helle Thorning taler om "flygtninge". Men det drejer sig jo altså om immigranter, der flygter fra selvskabte ulykker i hjemlandene, hvor en vanvittig befolkningstilvækst og en amokløbet kultur har skabt umulige forhold. Immigranter der ikke interesserer sig så meget for deres egne landes ve og vel, at de bliver dér og kæmper for at få ordentlige forhold. I stedet vælger at rejse herop for at tage det, vore forfædre og vi har skabt. Efter Helle Thornings første million såkaldte "flygtninge" af denne beskaffenhed vil der derfor komme 10 millioner yderligere, så 100 millioner, så en milliard. Hvor tænker hun sig at sætte grænsen? I hvor mange lande i verden

respekteres de konventionsregler, der – uagtet de er skabt i en anden tidsalder og med en helt anden situation for øje - påberåbes som det uantastelige, ja nærmest bibelfaste grundlag for at påføre os den slags ulykker?

Lars Løkke har for sit vedkommende lagt op til, at vi skal modtage ekstra 100.000 af disse millioner inden år 2020 – hvortil kommer familiesammenføringer til familiesammenføringerne. Der er belæg for at vurdere, at hver eneste af dem vil komme til at koste 5 millioner kr. over et livsforløb, altså 100.000 kr. for hver dansker – mand kvinde og barn. Et beløb som fsv. angår de, der ikke selv kan betale, må udredes af de øvrige.

Disse tal er ganske vist ikke almindeligt kendt. Men det er dog efter årtiers erfaringer let at se, at immigranterne gennemgående ikke er i stand til at løfte et moderne samfund. Nogen siger, at det er fordi folk der, hvor de kommer fra, simpelt hen savner intelligensmæssige ressourcer. Det har jeg ikke faglige kompetencer til at kunne vurdere. Så meget er imidlertid sikkert, at immigranterne i dominerende grad ikke har det, der skal til for at leve i og opretholde et samfund som det danske.

Af den årsag opsuger indvandrere, der har fået placeret sig her uden at løfte i mindst samme omfang som de modtager, allerede enorme ressourcer. Danmark synker i konsekvens heraf nedad: Vore institutioner - folkeskolen, sundhedsvæsenet, justitsvæsenet osv. - udyndes og nedbrydes én efter én og er allerede godt på vej til at blive blot en afglans af det, de engang var,

Lars Løkkes laden stå til vil imidlertid ikke blot ødelægge vor økonomi. De nyankomne vil også bidrage til at eskalere de allerede opståede, uløselige konflikter om alt lige fra bederum til baderegler. Immigranterne hævder således med forbløffende stædighed deres eget uanset at dette eget - altså deres levenormer - har ødelagt deres hjemlande. De repræsenterer endog en i dansk sammenhæng førhen ukendt voldparathed og et formentlig bl.a. i mindreværdskomplekser begrundet had til os andre. Dette had og den aggressivitet, der er indbygget i indvandrernes religion og såkaldte kultur, skaber, som vi har set så sørgeligt mange eksempler på, et regulært terrorpotentiale. De, der kommer nu, er således i massiv grad muslimer. Og vel er ikke alle muslimer terrorister, men at langt de fleste terrorister er dog muslimer. Hvilken konklusion kan vi drage af det? Hvad forventer Lars Løkke, at der skjuler sig i de yderligere hundrede tusinde muslimer, han vil tage imod? Bilder han sig i ramme alvor ind, at det er fysisk muligt for vore efterretningsmyndigheder at overvåge sig ud af det sikkerhedsproblem, sådanne mængder af fremmede af den beskaffenhed rummer? Vil han over for de medborgere, det kommer til at gå ud over, påtage sig skylden for den vold, der følger med dem?

På grund af laden stå til-politikere som Lars Løkke og godhedsmagerne i de såkaldt humanitære organisationer er vort førhen rolige, sikre samfund nu ikke blot turbulent, men endog så usikkert, at fremtrædende kritikere af de fremmedes såkaldte religion må leve under konstant politibeskyttelse. Vi har også fået en levende illustration af årsag og virkning: Terroristen fra Krudttønden var således søn af en palæstinenser, der fik opholdstilladelse i kraft den ved hulkemanipulation af offentligheden og Folketinget gennemførte, grundlovsstridige såkaldte palæstinenserlov til trods for, at han ikke havde grundlag for at få asyl. Havde det altså ikke været for de ligeglade politikere og godmenneskene – i dag kaldet venligboere - dengang, havde terroristen aldrig været her.

Lad os lige tage et helikopterperspektiv:

Ikke mindst som følge af den ved Flygtningehjælpens manipulationer gennemførte nye udlændingelov af 1983 havde vi 1991 - ifølge Arne Melchior's referat af oplysninger fra den daværende justitsminister - fået 60.000 muslimer ind i landet (Jyllands-Posten 7/8 1991). Dengang fik vi at vide, at det var så forholdsvis få, at det

ikke betød noget. Vi fik også at vide, at de, der pegede på fremtidsudsigterne, var uansvarlige højreekstremister. I Jyllands-Posten 24/6 2016 fortæller justitsminister Søren Pind så, at her nu er 270.000 muslimer, og at vi ikke kan gøre noget ved det, da det ville være det samme som at indlede en krig mod islam. Med den væksthast vil her være over en million muslimer i 2040 og over fire millioner om halvtreds år. Lad os altså repetere: I 1991 var deres antal så begrænset, at det var uden betydning. Og nu er det altså så stort, at vi alligevel ikke kan gøre noget ved det?

Hvad er det for et samfund, Søren Pind advokerer for, at vi skal overlade til vore børnebørn?

Hvordan kan han tillade sig at forlange, at ansvarlige borgere bare skal sidde på hænderne?

Selve sammenfundets sammenhængskraft og samfundssystemet står til at blive ødelagt, hvis Danmarks fremtid skal bygges på den ligegyldighed over for problemet, de nævnte fremtrædende danske politikere repræsenterer. Men desværre ubemærket af den massiv del af vor elite, som endnu ikke oplever udviklingen på egen krop, og som i øvrigt nok vil kunne finde ud af at flytte til andre og heldigere egne på jorden, når de med tiden begynder at føle det. Og endnu værre: Også ubemærket af en presse, der slet ikke ser ud til at have fattet situationens alvor, og i kraft heraf også ubemærket af de store dele af en offentlighed, som stadig har det for godt til af egen drift at ville interessere sig for, om det gode liv mon vil fortsætte.

Derfor vil det med sikkerhed ende galt.

Retten til selvforsvar

Ude i de små svenske og tyske samfund er borgerne begyndt at hjælpe sig selv f.eks. ved at stikke ild på de huse, der skal rumme asylcentre, om hvis kommende beboere det vides, at de vil ødelægge lokalområdet. Propagandasenderen Sveriges TV's sendere er endog blevet saboteret flere steder. Hvad folk i øvrigt vil kunne finde på i disse vore nabolande, må guderne vide. Men de gør det, fordi de ikke har anden udvej.

Hvem hjælper os på længere sigt? Politikeres snakkeri, forargede miner og talen om, hvad der er "helt uacceptabelt", hver gang ulykkerne indtræder i pagt med alle forudsigelser, hjælper jo ikke ofrene. Tror vore ledere virkelig, at danskerne i længden vil reagere anderledes end i Sverige og Tyskland? Og vil der være noget forkert eller usundt i en sådan reaktion?

Statsmagtens opgave er at sikre et ordnet samfund herunder i første række at beskytte borgerne. Som Folketinget har stillet brikkerne op, magter politiet imidlertid ikke denne opgave. Så hvad nu?

Når statsmagten svigter, har borgerne ret til at beskytte sig selv. Det gælder, uanset om svigtet skyldes almindelig uduelighed i statsstyret eller politikeres løben efter skiftende tiders ideologiske lygtemænd, denne gang de såkaldte humanister og internationalister, der fører dem af sporet med en sky af fraser. Det gælder også uanset at et selvforsvar, der blot bygger på almindelige menneskers sunde selvopholdsdrift utvivlsomt vil blive fremstillet i pressen som uhyggelig højreekstremisme. Det er som bekendt længe siden, den journalistiske mainstream har været på omdrejningshøjde med virkeligheden.

I bliver nødt til at forberede jer på konsekvensen af, at den danske statsmagt ikke har viljen til at beskytte jer. De abstrakte og af Godhedsindustrien fordrejede såkaldte menneskerettigheder og de ledende politikeres personlige ambitioner tæller mere for

vore skiftende regeringer end de skader, fordrejningen volder på konkrete, levende borgere.

I skal heller ikke regne med, at der sker nogen ændring heri foreløbig. Danmark er et demokrati, et demokrati styres af flertallet, og flertallet af danskere har endnu ikke i kraft enten af egne oplevelser eller den sjældent forekommende vilje til at vise "rettidig omhu" forstået, hvad der er under udvikling. Skiftende regeringer har jo altså end ikke været indstillet på lægge sig ud med den magtfulde Godhedsindustri ved at blot at oplyse borgerne om de faktiske forhold.

Vælgerflertallet flytter sig derfor væsentligt langsommere, end udviklingen kræver. Det foreløbige resultat har været, at der nu skal så dramatiske forholdsregler til for at stoppe ødelæggelsen, at det vil være både ufatteligt og uspiseligt for de fleste.

Derfor vil de, der rammes af udviklingen, blive henvist til at beskytte sig selv, som de nu bedst kan.

Det vil ikke blive pynteligt. Men I kan lige så godt se det i øjnene. Sagt med andre ord: Der vil komme en beskidt, fysisk kamp om landet.

Men sådan er kortene altså lagt op. Sådan er desværre virkeligheden når spindoktorernes omsvøb er skrælet af.

Det er dybt tragisk. Vore soldater var ikke forgæves i Afghanistan og Irak. Ikke af de grunde, I hører om. Men fordi de lærte noget til brug for det, der forstås.

Min generation har således ødelagt det, 400 generationer før os har skabt. Jeg har det rigtig dårligt med det, og jeg agter at blive ved med at sige det højt.

Vi har vundet på facts

Holder disse dyste forudsigelser vand?

Man kan naturligvis hævde det modsatte. Men man skylder så at huske, at det, jeg forudsagde for 30 år siden, har vist sig at holde stik.

Det er også værd at huske, at de, der mener som jeg, har vundet på facts, der ikke er til at komme uden om. Førhen var det muligt for den såkaldt "humanistiske" elite at lyve dem væk. Jeg har kælderer fuld af falske "facts om indvandringen", som i tidens løb er blevet konstrueret og sluset ud i offentligheden for indsamlede penge og offentlige tilskud. Men den slags lader sig ikke mere gøre. Nu undgår humanisterne derfor simpelt hen at svare og undviger i det hele taget diskussionen om de centrale problemstillinger.

Det viser sig på mange måder. For mig selv har det vist sig derved, at det er så godt som umuligt at komme til orde i de vigtige elektroniske medier i direkte konfrontation med denne elites talsmænd. De slipper derved for at skulle argumentere og dokumentere. Et dagsaktuelt eksempel er problemet om opsigelse af konventionerne. Det er overhovedet ikke nødvendigt at opsig dem, for de rumme ret forbehold for netop en situation som den, vi står i. Det har jeg i 30 år forsøgt at få medierne til at tage op. Bedøm selv, om budskabet er sivet igennem mediemuren.

Til gengæld har disse medier ikke noget imod at give plads til et utal af såkaldte eksperter, der bekræfter, hvad journalisterne helst vil høre – herunder at man anstændigvis ikke kan opsig konventionerne...

Ind imellem kommer Morten Uhrskov på. Men mærk jer teknikken: Han efterlades som regel ret alene imod en tsunami af vrøvl samt direkte og indirekte indvandringspropaganda.

Problemet er bare, at den, der ikke vil se virkeligheden i øjnene, før eller siden vil blive løbet ned af den.

Elitens svigt

Lad os da kigge lidt nærmere på dem, der har sat sig med en sådan autoritet på mediernes dagsorden, at både nutidens virkelighed og fremtidsperspektivet sløres.

Jeg vil lade et billede gå rundt. Det viser en pæn mand. Han har indtaget de højeste embeder og er af Dronningen udmærket med de fineste ordener. Højkulturel er han, spiller klassisk fløjte og særdeles velbegavet. Han er kort sagt idealet på et pænt menneske.

Der er bare det problem, at han er en af de hovedansvarlige for ødelæggelsen, og han har ikke som andre, der medvirkede til denne, på noget tidspunkt tilkendegivet, at han har fortrudt, hvilket måske mere end så meget andet kunne have vækket den sovende presse. Ansvarlig blev han, da han i begyndelsen af 1980-erne fik besnasket Folketinget til at indføre den udlændingelov, der var begyndelsen til katastrofen, og i hvilken Folketingets flertal *trods* det lovforberedende udvalgsflertals - inklusive Højesterets præsidents - råd nægtede at indføre et forbehold for omfattende indstrømning af udlændinge. *Selv om* den pæne mand fra Flygtningehjælpen med et minimum at indsats burde have indset, hvad følgerne for medborgerne ville være at det, han gjorde.

Hans hensigter var de bedste. Men vejen til Helvede er brolagt med gode forsætter. Han var også så forførende nydelig uden den mindste plet på facaden. På samme måde som de mange andre, der i hans kølvand har bidraget og stadig bidrager til ødelæggelsen. Men SS-officererne var også nydelige i ydre fremtræden, når de trak svineskindshandskerne på, inden de viste jøderne til gaskamrene.

Nej, nydelighed i sig selv må man ikke lade sig forføre af.

Vore dages nydelige mennesker er i færd med at føre europæerne til historiens gaskammer. Det gør de bl.a. ved at gøre os andre til umennesker og ved at fortrænge det, vi siger, så det ikke kan forstås med den alvor, situationen kræver.

Jeg er imidlertid ikke tilfreds med at være et umenneske. Og jeg er ikke tilfreds med, at ødelæggelsens arkitekter kan gå upåtalte rundt og fortsætte med at ødelægge, uden at de i klart sprog bliver holdt op på det, de foretager sig.

Derfor råber jeg op, og derfor bliver jeg ved med at råbe op.

Landsforræderi

Snip snap snude, så er historien ude. Eller er den?

Mit foredrag var egentlig tænkt at skulle slutte her. I går morges (13. august) læste jeg imidlertid i Jyllands-Posten, at nogle "historikere" mener, Dansk Samling i dag "misbruger" besættelsestidens Hvidstengruppe ved at holde mødet i dag her på Hvidsten Kro.

Artiklen gjorde mig vred. Det er en ussel artikel. I en situation, hvor landet står over for muligvis den største eksistentielle trussel nogen sinde bruger man en hel avisside på at trække i den forkerte ende af rebet. I parentes bemærket kunne man på samme tidspunkt ikke finde spalteplass til et læserindlæg, hvor jeg på ti linjer forklarer, at konventionerne ikke behøver opsiges, eftersom de må forstås med forbehold af "ordre public", dvs. afgørende hensyn til den offentlige orden i de respektive lande, hvorfor

den løbende diskussion om de manglende praktiske muligheder for at sige dem op formentlig er helt skæv.

Det er "uanstændigt" med et sådant møde på Hvidsten Kro, siger én af såkaldte historikere. Og – det er ganske vist – en af dem véd minsandten endog også, at et sådant møde ikke ville have kunnet holdes for 30 år siden, for da levede modstandsfolkene nemlig endnu, og de ville have modsat sig paralleliseringer som den, mødestedet indebærer.

Hvorfra han har sin viden om, hvad der overhovedet ville komme til at foregå på et endnu ikke afholdt møde, står hen i det uvisse. Formentlig henter han denne viden i samme fond af uvidenhed, han tydeligvis trækker på mht. den gennemsnitlige modstandsmands holdning til det udsalg af nationen, nutidens samarbejdspolitikere har gang i. Havde historikeren sat sig ind i tingene, ville han således have opdaget, at bærende kræfter bag Den Danske Forening, der i relation til nutidens største trussel mod landet kører samme linje som Dansk Samling, *netop* var overlevende fra Frihedskampen. Han vil også vide, at disse mennesker gang på gang lagde ryg til, når såkaldte antinazister med vold, hærværk, skrigerier og pressemanipulation søgte at forhindre det budskab, som foreningen – og nu tillige Dansk Samling - prøvede at få ud.

Fra Flemming Juncker, der hænger på et billede her i kroen, fik jeg, medens han levede, et personligt brev, der udtrykt påskønnelse og anerkendelse af det arbejde, vi lavede. Ville han have modsat sig, at Dansk Samling, modstandsbevægelsens gamle parti, nu mødes på Hvidsten Kro? Sune Dalgård, Den Danske Forenings tidligere formand og mangeårige redaktør, som kom hjem med de hvide busser i 1945 da? Nedkastningschefen Jens Toldstrup, en af de højst dekorerede danskere under 2. verdenskrig, som var med til at organisere vores arbejde? Vor københavns-leder den gamle BOPA-leder Herluf Rasmussen, som egenhændigt skød de stikkere, der truede hans folk? Bjørn Palnæs, den yngste dansker der havnede i KZ-lejr, og som hver gang, vort blad *Danskeren* udkom, løb rundt med det til Folketinget og redaktionerne, som i stedet for at læse det kaldte ham nazist? Jernbanesabotøren Niels Ebbe Lundholt, som holdt Østjylland oppe for os. Osv. osv. Rækken er meget, meget lang. Og fra Norge Jan Høeg, en leder i den norske hjemmehær, der lå med 500 mand i bjergene nord for Oslo, samt Gjems-Onstad, overlevende fra Linge-kompagniet, som også hjalp os. Ville de mon have modsat sig mødet her på Hvidsten Kro?

Er man egentlig rigtig vel forvaret på Jyllands-Postens redaktion?

Men det er naturligvis en opmuntring, at det er kommet så langt, at man nu åbenbart har opgivet at fremstille de fremmødte til den slags møder som nazister og racister. Det er også en opmuntring at opleve, at man åbenbart også har opgivet at skræmme kroholderen på Hvidsten Kro fra at lægge lokaler til mødet. Og det er en stor opmuntring at opleve, at der altså nu ikke er andet tilbage i arsenalet end bagtalelse af mødeholderens motiver med henblik på at få brugt den spaltepads, der rettelig burde have været anvendt til faktuel oplysning, på historieløse historikers fantasier om, hvad afdøde personer ville have gjort.

Men lad da de afdøde tale for sig selv:

Lige fra Den Danske Forenings start blev det diskuteret, hvor klart foreningen skulle tale. Det var en relevant diskussion, for man bliver som regel uglest, hvis det sagte ligger langt fra, hvad publikum er vant til at høre. Vi valgte imidlertid at tale rent ud. Sagen er jo nemlig, at hvis det usigelige ikke siges, kommer det heller aldrig på dagsordenen, hvor vigtigt det end er. Så nogen må nødvendigvis sige det, der skal siges, og bagefter tage skraldet.

I 1991 - altså for nu 25 år siden - spidsede diskussionen igen til. En veteran fra frihedskampen 1949-45, Sune Dalgård, der var redaktør for den Danske Forenings blad, perspektiverede da aktiviteten hos dem, der bar den udvikling, vi i dag ser konsekvenserne af. Efter beslutning fra den af de allierede højt dekorerede fhv. nedkastningschef Jens Toldstrup blev Dalgårds papir også trykt.

Det blev i øvrigt Toldstrups sidste afgørelse – ”ordre” som han kaldte det - inden han døde. Han bad mig personligt om at gøre, hvad jeg kunne, for at få budskabet udbredt til alle, der ”måtte have interesse deri”, som han udtrykte det.

Lad mig læse op fra Danskeren nr. 2/1991:

”Ordene landsforræder og landsforræderi har en fæl klang. De bør anvendes med forsigtighed og omtanke. Men hvor længe kan man komme uden om dem?”

En landsforræder er, som ordet siger, en, der forråder sit land, begår landsforræderi. Det vil sige en, der bidrager til at bringe sit land i fremmed vold eller går den fjendes ærinde, som er trængt ind i landet.

Under de vilkår, der indtil for ikke så længe siden gjaldt for landets og folkets liv i forhold til omgivelserne, ville landsforræderi sædvanligvis bestå i med råd og dåd at hjælpe en anden magt, som regel en nabomagt, der søgte at underlægge sig landet eller dele af det eller at skaffe sig rådighed over dets handlinger eller frembringelser.

Gerningen og dens virkninger for en selv og ens landsmænd var let at gennemskue. Gerningsmanden lod sig som regel uden større tvivl udpege, fordømme og straffe.

Vor traditionelle opfattelse af begrebet landsforræderi og af landsforrædere svarer til dette normalbillede af virkeligheden, som den tidligere tog sig ud. Men virkeligheden har ændret sig, og i takt med den ændrede virkelighed må vi ændre vor opfattelse, så den svarer til landsforræderiets nuværende indhold.

Allerede den 2. verdenskrig og den tyske besættelse af Danmark 1940-45 bragte forvirring i de tilvante begreber. En del danskere optrådte i forhold til besættelsesmagten på en måde, der svarede til det gamle begreb om landsforræderi. Men billedet slørede ved, at hovedparten af landets ledere, politikerne, optrådte i en dobbeltrolle, hvor de på samme tid, som de hævdede at varetage nationens interesser, samarbejdede med besættelsesmagten på en måde, der fik dem til både at bekæmpe den danske modstandsbevægelse og at opmuntre til en del af de handlinger, de efter krigen stemplede som landsforræderi. Det måtte hos menige danskere skabe tvivl om, hvad der var landsforræderi, og hvem der egentlig var landsforrædere.

Først fremmedpolitikken gennem den sidste snes år har dog gjort det uomgængeligt at nyvurdere begreberne for at klargøre, hvad der i dag må kaldes landsforræderi, og hvem der står for det. Nutidens indvandringspolitik bidrager i virkeligheden til, ikke i en enkelt kortvarig handling, men gennem et langvarigt begivenhedsforløb, at bringe Danmark eller til en begyndelse dele af det i fremmedes vold. Resultatet søges besmykket med fint klingende fremmedord som »multietnisk« eller »multikulturelt« samfund, men de kan dog ikke skjule virkeligheden, der er den, at Danmark gradvis udleveres til fremmede folkeslag, og at

danskerne fortrænges og mister først eneretten til deres eget fædreland og siden måske muligheden for at være i det som danske.

Virkeligheden i dette svarer til, hvad der tidligere under andre forhold betragtedes og betegnedes som landsforræderi. Denne politik er et forræderi mod Danmark og det danske folk.

Den er landsforræderi.”

Tænk over det. Har Toldstrup og Dalgård ret? Hvis de har ret, hvad står så den venlige dame fra Flygtningehjælpen eller Røde Kors for, der banker på din dør med indsamlingsbøssen og et barn ved hånden? Hvem holder det såkaldt humanitære system kørende til landets fordærv? Hvem hjælper med at få placeret ”flygtninge” forud for danskere i de sociale boliger? Hvem lærer dem vort sprog, som alligevel ikke bliver dem en indgang til opretholdelse af vor kultur og samfundsstruktur?

Vandene skilles i disse år. Umærkeligt trækkes en kridtstreg gennem det bølgede danske landskab. Den kan være svær at se. Hvor går den?

Zenia Stampe er i Jyllands-Posten 19/7 vred over, at hun i de sociale medier kaldes landsforræder. Hun elsker nemlig Danmark lige så højt som Dansk Folkeparti, siger hun.

Men dette er jo altså ikke Dalgårds og Toldstrups kriterie. Efter deres mening afhænger et menneskes placering i forhold til kridtstregen af, hvad den forudseelige virkning er af det, den pågældende foretager sig. Havde det ikke til alle tider været sådan, ville de danske SS-østfrontsfrivillige jo i øvrigt heller ikke have været landsforrædere.

Så hvad står de mange godhedsmennesker og fremmedhjælpere egentlig for? Og hvorfor skulle vi ikke have ret til at sige det?

Om at hade

Det hedder sig, at man ikke må hade. Politiet fører oven i købet register over såkaldte hadforbrydelser. Jeg har lige set en rapport fra politiet om hadforbrydelser i 2015. Tager man den for gode varer i stedet for at kigge ud ad vinduet, er det i øvrigt især muslimerne der er udsat for den slags.

Men må man heller ikke hade en Hitler eller Stalin? Skal man nøjes med at tage afstand fra dem? Hadede folkene i Hvidstengruppen? Ifølge filmen hadede kromanden ikke de tyskere, der henrettede ham. Men hadede han mon ikke det nazistiske system og dem, der var ansvarlige for det?

Må du heller ikke hade kriminelle, der bryder ind i dit hjem, stjæler dine penge, begår hærværk på dine ejendele eller vold mod dine nærmeste?

Men vi må altså ikke hade dem, der kommer for at tage vort land fra os. Det er forbudt.

Vi må heller ikke hade en ideologi, som i religionens kappe undergraver alt det, der er skabt i Danmark. Det er forbudt.

Og vi må ikke hade ødelæggelsens arkitekter, dens betalte hjælpere og dens almindelige medløbere. Det er forbudt.

Hvorfor?

Med hvilken ret maser de fremmede sig ind og vil bestemme over os?

Med hvilken ret medvirker danske borgere til at forære landet væk til kræfter, der ikke vil os det godt?

Jeg vil derfor i al stilfærdighed tillade mig at hade alligevel, uanset at justitsministeren forbyder det:

Jeg hader ikke bare sagosuppe, tobaksrøg, sanseløst skrigende rødnazister og folk, der bare smider deres affald på gaderne.

Jeg hader de fremmede, der trænger sig ind i Danmark uden at ville bidrage til samfundet i samme omfang, som de forbruger, og uden at ville indpasse sig i den leveform, hvis frugter de er kommet for at nyde godt af.

Jeg hader de politikere, der lader dem komme.

Jeg hader de såkaldte humanister for deres manipulationer, løgne og moraliseren.

Jeg hader dem, der spiller hasard med landets fremtid blot for at pleje deres godhedsfølelse.

Jeg hader i særlig grad godhedsmennesker, der har deres udkomme ved at bidrage til medborgernes fordærv.

Jeg hader skabelontænkende journalister, der ansvarsløst lader de få solstrålehistorier skygge for det, der egentlig foregår, og som end ikke sætter sig ind i tingene.

Jeg hader også de mange, der gør sig medskyldige ved bare ikke at interessere sig for fremtidsperspektivet.

Og jeg hader dem, der er enige med mig, men nøjes med at lade denne enighed munde ud i anvisninger om, hvad *jeg* skal gøre, uanset de *selv* kunne have gjort det, eller som tror, man behøver gøre noget, så længe det er interessant og underholdende for dem.

Sådan tror jeg egentlig også, der er ganske mange andre end mig, der hader, selv om de ikke må.